

София свѣтѣше въ слънчевъ блѣсъкъ. А долу, низко, я обвиняше облакъ отъ прахъ и димъ. Задъ тоя облакъ се издигаше като купа сѣно Витоша. Детскитѣ погледи се стрелнаха нататѣкъ.

Влакътъ изсвири, раздруса се и се олюлѣ при многото пресѣчки, изпудѣ тежко и спрѣ на Софийската гара. Цекунъ бръкна въ джеба си да види, трае ли кутийката съ паритѣ. Тръгнаха, а той зяпа навсѣкжде по гарата: хора, линии, машини всѣкакви, но топки никакви не видѣ. Хай да му се не види! Той тракна кутийката, паритѣ прозвѣнтѣха, а въ душата му сякашъ прозвѣнтѣ надеждата, че ей сегичка, само да влѣзатъ въ града, ще свѣтнатъ предъ очитѣ му сума гумени топки.

Учителътъ подреди децата по две и ги поведе изъ блѣскавата столица. Веднага погледитѣ на тия селянчета се разхвърчаха като гължби настрани и накацаха ту по зеленитѣ трамваи, ту по високитѣ кѣщи, ту по чудноватитѣ витрини.

— Топки, господинъ учителю, ей ги, е! — викна Цекунъ, цѣлиятъ разтреперанъ отъ радостъ, изтича и засочи съ ржка една витрина, въ която бѣха натрупани като великденски яйца всѣкакви топки.

— Маму-у-у-у, колко много!

— Оле-ле, какинитѣ! — обади се едно отъ момичетата.

— Я на мѣстата си! — прогълча учителътъ, и огънатата редица въ мигъ се изправи. Цекунъ е пакъ въ строя, но главата му неволно се извива въ дѣсно. Очитѣ му крадишкомъ се извъртатъ и падатъ върху лѣсковитѣ топки.

Следъ много такива зяпания, най-после малкитѣ екскурзиянти стигнаха въ училището, опредѣлено за квартира.

— Ха сега ще си починете малко — рече учителътъ — че следъ това ще ви водя да видите царския палатъ.